

“Het verdriet raakt me,
soms zelfs heel hard”

AN (52) IS ONCOLOGE

Ze gidst patiënten door een van de zwaarste fases in hun leven

«Toen ik mijn specialisatie moest kiezen, stond oncologie nog in de kinderschoenen, als onderdeel van inwendige geneeskunde. Het was dus niet meteen mijn droom om oncologe te worden – als kind wilde ik eigenlijk journalist worden. Maar omdat ik hier voor mijn specialisatie bij inwendige geneeskunde in ZNA Middelheim in zo'n fijn, groot ziekenhuis terechtkwam met een warme groep collega's en een manier van werken waarbij de patiënt centraal staat, ben ik gebleven. En daar ben ik twintig jaar later nog altijd heel blij om.» «Oncologie, dat zijn niet alleen maar mensen die doodgaan, gelukkig. Het is een hele mooie specialisatie, vind ik,

waarbij je zoveel facetten van de inwendige geneeskunde ziet. Waarbij ik mensen kan begeleiden, coachen als het ware, van het allereerste contact tot de genezing of het overlijden. Ik leer mijn patiënten écht kennen. Ik leer de mensen uit hun omgeving kennen. Ik praat met hen op moeilijke momenten, op mooie momenten. En omdat dit een groot ziekenhuis is, heb ik ook meer middelen – collega-artsen, onderzoeksmethoden – om hen echt te helpen. Maar al die dingen nemen natuurlijk niet weg dat je soms niet meer kan helpen. De machteloosheid, dat is het hardste van mijn job. En ja, dat neem ik soms mee naar huis.»

«Je zou denken dat ik na twintig jaar wat meer gehard ben, maar het is nu zelfs moeilijker dan vroeger om het werk op het werk te laten. Het verdriet raakt me, soms heel hard. Het wordt herkenbaarder als je ouder wordt. Steeds vaker moet ik denken: 'Ze is jonger dan ik'. Er zijn mensen waar je van denkt: 'Dat zou ik kunnen zijn'. Of 'Dat zou een vriendin kunnen zijn', net omdat je zo intens met hen omgaat. En die mensen moet ik de hele weg lang begeleiden in verlies. Het verlies van hun zekerheden wanneer ze de diagnose krijgen. Het verlies van hun eigen gekende leven en routine wanneer ze behandeld worden. Het verlies van hun haar, hun wenkbrauwen, het lichaam en het zelfbeeld dat ze kenden. Tot soms het verlies van het leven zelf. Het is niet verwonderlijk dat het aantal burn-outs bij oncologen zo hoog ligt.»

«En toch heb ik nooit getwijfeld aan mijn keuze voor deze specialisatie twintig jaar geleden. Ondanks het verdriet, ondanks de machteloosheid zie ik vooral de schoonheid van mijn job. Want ik mag degene zijn die die patiënten gidst door wat waarschijnlijk een van de zwaarste fases uit hun leven is. Ik kan naar hen luisteren, tijd vrijmaken om met hen te praten. Ik krijg de kans te zoeken naar wat bij de patiënt die voor me zit past, wat aansluit bij zijn normen of waarden. Ik weet dat elke patiënt hier omringd wordt door een fantastische, bevlogen groep verpleegkundigen, zorgkundigen, artsen en een supportteam met psychologen. Ik weet dat we alles doen, als een team, om elke patiënt zo goed mogelijk bij te staan in die verschrikkelijk zware strijd. Dat ik dat allemaal mag doen, vind ik nog elke dag een ongelofelijk cadeau.» ●